

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

לפני כבוד השופט שלומי שניידר

רחמים בן יהודה
ע"י ב"כ עו"ד אברהם סרוסי

התובע

נגד

גיא פלג
ע"י ב"כ עו"ד יורם מושקט ועו"ד אוריין אשכולי-יהלום

הנתבע

פסק דין

1. התובע הוא פעיל פוליטי מוכר. הנתבע הוא עיתונאי ופרשן ותיק העוסק בין היתר בתחומי הפלילים, המשפט והפוליטיקה.
2. התביעה בתיק זה היא תביעה בסדר דין מהיר אותה הגיש התובע נגד הנתבע מכוח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק" או "חוק איסור לשון הרע"), בגין דברים שהשמיע הנתבע בעניינו, במהלך שידור תוכנית הרדיו "משעל על הבוקר" ברדיו 103FM ביום 5.12.2022.

הפרסום מושא התביעה, הרקע העובדתי הרלוונטי לה והאופן בו נוהל ההליך

3. ביום 5.12.2022 הנחה הנתבע את התוכנית "משעל על הבוקר" ברדיו 103FM. לפני התוכנית, הנתבע נחשף לחלק מסרטון שהעלה התובע בחשבון פייסבוק שלו יום קודם לכן. בסרטון זה דיבר התובע בין היתר על התובעת הראשית במשפט ראש הממשלה – עו"ד ליאת בן-ארי – ועל הבן שלה (להלן: "הסרטון").
4. בהמשך לכך, בשידור הרדיו התייחס הנתבע לתובע ולסרטון במילים הבאות:

"תגידו, הבחור צ'יק הזה רמי בן יהודה, לא מגעיל אתכם? ראיתם את הסרטון שלו שבין היתר עלה, אני ראיתי אותו בפעם הראשונה אצל בן כספית בטוויטר. תגידו, איזה חברה מתוקנת יכולה לאפשר לעצמה, יכולה להתקיים, יכולה לעבור לסדר היום כשעברייני בדיבור של אבדאי מחפש באופן מאיים, אי אפשר להבין אחרת, את בנה של התובעת הראשית? ואיך זה יכול להיות שהאיש הזה בן יהודה הוא עדיין מוכר, אהוב, נמנה על תנועת השלטון? איך לא מתנערים ממנו? איך האיש הזה לא נעצר כבר?"

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

(תמלול חלק זה של השידור צורף במסגרת נספח 1 לכתב התביעה).

5. למחרת היום, הנחה הנתבע שוב את התוכנית, כאשר במסגרתה עלתה מאזינה לשידור והלינה על כך שלדעתה הנתבע עשה לתובע עוול, בין היתר בכך שכינה אותו "עברייך". הנתבע הכחיש שכינה כך את התובע והאשים את המאזינה בכך שהיא מנסה לסבך אותו. להלן ציטוט של החלק הרלוונטי לענייננו מתוך חילופי הדברים בין המאזינה לבין הנתבע:

"רואית: והאמת היא שאם יורשה לי לומר משהו, אני חושבת שאתמול כשכינית אותו עברייך זו הייתה ביקורת חריפה מדי לטעמי.

גיא: אני לא כיניתי אותו עברייך, זה לא נכון.

רואית: לא?

גיא: מה, את רוצה לסבך אותי בדברים שלא אמרתי?

רואית: אתה לא, אתה לא אמרת שהוא עברייך?

גיא: אני לא כיניתי אותו עברייך. לא. אני אמרתי שהוא מפחיד, אמרתי שהוא מבעית, אמרתי שהוא מכוער ולא התייחסתי לצורה שלו. אמרתי שהוא מבטא דברים מאוד אלימים בראייתו ואמרתי שאני חושב שרשויות האכיפה צריכים, צריכות לטפל בו בחומרה, באגרסיביות כדי לעקור תופעות פסולות כאלה מהחברה שלנו, זה מה שאמרתי במילים אחרות כמובן".

(תמלול ההקלטה צורף אף הוא במסגרת נספח 1 לכתב התביעה).

6. ביום 7.12.2022 שלח התובע, באמצעות בא כוחו דאז, מכתב התראה לנתבע ולרדיו ללא הפסקה בע"מ, המפעילה את תחנת הרדיו 103FM (להלן: "התחנה") (נספח 3 לכתב ההגנה). ביום 8.12.2022 השיב ב"כ התחנה לתובע במכתב ראשוני, בו הסביר כי הדברים נבדקים וכי תשובה תישלח בהקדם (נספח 4 לכתב ההגנה).

7. במהלך שידור התוכנית מיום 11.12.2022, ביקש הנתבע להבהיר את אמירתו ביחס לתובע ואמר את הדברים הבאים:

"ויש לי גם חוב, הבהרה מן השבוע שעבר. תראה, התנהגותו של רמי בן יהודה פעיל הליכוד היא דוחה בעיניי, היא מסוכנת בעיניי, היא מבחילה, היא מפחידה. לשיא הגיעו הדברים כשבן יהודה העלה סרטון שלדעתי אי אפשר

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

שלא לראות בו סרטון מאיים על בנה של התובעת במשפט נתניהו, ליאת בן-ארי, המשנה לפרקליט המדינה. מה לבנה של בן-ארי ולזירה הציבורית? מה פירוש איפה אתה שוויקי? בן יהודה נחקר באזהרה. טוב שכך. היועצת המשפטית לממשלה, גלי בהרב-מיארה, ביקשה מבית המשפט צו למניעת הטרדה מאיימת מפניו המאיימות של בן יהודה. עוד לא התקיים הדיון. בעבר התלונן כנגד בן יהודה אלוף משנה בדימוס רמי מתן, מגיבורי הקרב בחווה הסינית. מתן טען כי הכה אותו על אחד הגשרים במהלך הפגנה. היה גם תיעוד לתקיפה הזאת. בן יהודה נחקר. טען אז שהותקף ראשון. לא הצלחתי לפי שעה לברר איפה עומד תיק התקיפה הזה כנגדו. התנהגותו של בן יהודה היא בעיניי, וכנראה לא רק בעיניי, היא התנהגות עבריינית. אבל אם מישו הבין מדבריי בשבוע שעבר, אני כינתי את בן יהודה "עברייני", אם מישו הבין את זה כאילו בן יהודה הורשע בפלילים, אז הנה אני מבהיר. הוא לא הורשע בפלילים. יתכן ועוד יורשע, מי יודע. אולי יזוכה. אולי יורשע. אולי כלל לא יועמד לדין. בכל מקרה, אנחנו נסיף ונדווח בעניינו של בן יהודה, ואם יזוכה או יורשע, אנחנו נציין זאת ובהבלטה, בבוא העת."

(הציטוט האמור לקוח מתוך הקלטת הדברים אשר הוגשה על ידי התובע לתיק).

8. במכתב ב"כ התחנה לב"כ התובע מיום 13.12.2022, השיבה התחנה לטענות התובע, וציינה בין היתר כי במסגרת השידור שנערך ביום 11.12.2022, הבהיר התובע כי התובע לא הורשע בפלילים; וכי קטע השידור מיום 5.12.2022 הוסר מאתר האינטרנט של התחנה (המכתב צורף במסגרת נספח 4 לכתב ההגנה).

9. ביחס לסרטון שצילם התובע בנוגע לבנה של עו"ד בן-ארי, ניתנה החלטה שקיבלה באופן חלקי את בקשת היועצת המשפטית לממשלה ועו"ד בן-ארי למתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד התובע. באותה החלטה נקבע בין היתר כי לאור הפן המאיים שניתן למצוא בדבריו באותו סרטון, על התובע להימנע במשך שישה חודשים מלפרסם כל פרסום הנוגע לבנה של עו"ד בן-ארי ולהסיר לאלתר כל פרסום שהעלה בעניינו (ראו בעניין זה את ההחלטה מיום 19.12.2022 בה"ט (ת"א) 9294-12-22 **בן-ארי שויקי נ' בן יהודה**, שצורפה כמוצג 1/ למוצגי התובע).

10. בשל דבריו באותו סרטון הועמד התובע גם לדין פלילי, בגין עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). אלא שבית המשפט קיבל באותו הליך את טענתו המקדמית של התובע מכוח סעיף 149(4) לחוק סדר הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לפיה כתב האישום נגדו אינו מגלה עבירה; וביטל את כתב האישום נגדו.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

11. כך הורה בית המשפט בין היתר בשל כך שדבריו של התובע נאמרו בקטע קצר כחלק מסרטון ארוך בנושאים פוליטיים, ובשל קביעתו לפיה הדברים שנאמרו אינם מקיימים את יסודות עבירת האיומים (ההחלטה מיום 3.10.2023 בת"פ (י-ם) 18819-02-23 **מדינת ישראל נ' בן יהודה**, צורפה כנספח 4 לכתב התביעה).

12. למען שלמות התמונה אציין כי על החלטה זו הגישה הפרקליטות ערעור, במסגרתו בית המשפט המחוזי הורה על החזרת ההכרעה בעניין לבית משפט השלום. בית משפט השלום דבק בהחלטתו בדבר ביטול האישום גם לאחר שהעניין הוחזר אליו. החלטת בית המשפט המחוזי וההחלטה המאוחרת של בית משפט השלום בדבר ביטול האישום – לא הוגשו כראיה בתיק שבפניי.

13. בכל מקרה, לאחר שהסתיים ההליך הפלילי ביחס לסרטון, הגיש התובע את תביעתו במסגרת הליך זה, בה טען כי דבריו של הנתבע לגביו בשידור מיום 5.12.2022 מקימים לו עילת תביעה נגדו.

14. ביום 12.5.2025 התקיימה ישיבת קדם משפט בתיק, וביום 14.12.2025 התקיימה בו ישיבת הוכחות במסגרתה נחקרו בעלי הדין בלבד. הצדדים הגישו סיכומים בכתב מטעמם וכעת יש להכריע בטענות אותן העלו.

דיון בטענות הצדדים והכרעה בהן

האם דבריו של הנתבע נגד התובע מהווים לשון הרע?

15. בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, מוגדרת לשון הרע בתור:

"דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

16. עיון בסיכומי הנתבע מעלה כי אין בהם למעשה טיעון סדור המתכחש לכך שדבריו של הנתבע בעניינו של התובע בשידור מיום 5.12.2022 מהווים לשון הרע נגדו. הדברים שאמר הנתבע בשידור מהווים לשון הרע בהתאם לשתי החלופות הראשונות המנויות בסעיף 1 לחוק, ויתכן שגם בהתאם לחלופה השלישית. בקביעה לפיה הדברים מהווים לשון הרע נגד התובע, אין כמובן כדי להכריע את הדין בהליך זה, שכן רבים הם הפרסומים אשר עלולים לפגוע בשמו הטוב של אדם, אשר מהווים פרסומים מותרים ואף כאלה שיש לעודד אותם.

כיצד יש לפרש את אמירת הנתבע לפיה התובע הוא "עברייני"? האם אדם סביר יבין את אמירת הנתבע בעניין זה ככזו שמוסבר בה עובדתית שהתובע הוא עברייני מורשע או ככזו שבמסגרתה מחווה הנתבע את דעתו ביחס להתנהגותו ואופיו של התובע?

17. הנתבע טוען בסיכומיו כי את דבריו בהם הגדיר את התובע כ"עברייני" אין לפרש כאילו מדובר באמירה שמשמעותה היא שמדובר בעברייני מורשע; וזאת בין היתר מכיוון שבחנית הדברים שנאמרו על ידו בשידור מעלה כי דיבר בלשון בלתי פורמלית. לכן נאמרו בה גם מילים כמו "תגידו", "הבחורצ'יק הזה" ו-"לא מגעיל אתכם?". לטענתו, צירוף המילים "עברייני בדיבור של אבדאי" מהווה שימוש במילות סלנג על מנת להציג את התובע בתור דמות בריונית ומאיימת.

18. כידוע, כאשר בית המשפט מכריע בשאלה מהי המשמעות אותה יש לייחס לפרסום שבעניינו הוגשה תביעת לשון הרע, עליו לעשות זאת באמצעות הידרשות לשאלה כיצד היה האדם הסביר והרגיל מבין את הפרסום:

"פרשנות הפרסום תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. כבר נקבע בפסיקתנו כי המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על-ידי הטוען לפגיעה בו".

(ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, סעיף 6 לפסק הדין).

19. כתניא מסייעת לטענותיו בדבר משמעות ההתייחסות של הנתבע אליו כעברייני, מסתמך התובע על פסק הדין בע"א (מחוזי י-ם) 49994-03-17 עיתונות זהב בע"מ נ' אריה שקד, נבו, 2.10.2017 (להלן: "עניין שקד"), בו נקבע בין היתר כי:

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

"האדם הסביר, שעה שהוא נתקל במילה "עברייני", בפרט כאשר זו מופיעה בעיתון או באתר אינטרנט שתפקידו להביא מידע אמין לציבור, יסבור כי מדובר במי שהורשע בדין..."

יש להניח ולצפות מהמערערים כי הם מודעים היטב להבדל בין אדם שלגביו קיימת המלצה להעמידו לדין על ידי משטרת ישראל לבין מי שהורשע בדין... אין לקבל את טענת המערערים במיוחד שאלה אמורים לייצג עיתונות אחראית ודייקנית, כי ניתן כבר היה לכנות את המשיב כ"עברייני"."

(סעיפים 33-34 לפסק הדין; וראו לעניין זה גם את תא"מ (י-ם) 9650-03-17 **אברהם טריגר נ' ישעיהו איצקוביץ'**, נבו, 2.4.2019, סעיף 20 לפסק הדין; להלן: **"עניין טריגר"**; ואת ת"א (ת"א) 31694-09-16 **גיע ניהול ומסעדות בע"מ נ' רונה אלבו קולקי**, נבו, 5.2.2018, סעיף 14 לפסק הדין).

20. בענייננו לא מדובר אמנם בפרסום בעיתון או באתר אינטרנט, אלא בשידור ברדיו שמטבעו הוא ספונטני יותר, אך משמעותה הפשוטה והרגילה של המילה "עברייני" אינה משתנה בשל הפורום שבו נאמרה או נכתבה. במסגרת ההכרעה בדבר משמעות הפרסום, שנטען כי הוא מהווה לשון הרע, אין אנו עוסקים ביסוד הנפשי של המפרסם או בשאלה אם התרשל או עשה טעות בבחירת מילותיו, אלא אך ורק בשאלה מהו האופן בו הפרסום נתפס על ידי האדם הסביר. **"לא הכוונה שמאחורי הפרסום היא שתצביע על קיומה של לשון הרע, אלא המסר עימו היא מותירה את הצופה"** (ע"א 751/10 **פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך**, נבו, 8.12.2022, סעיף 83 לפסק דינו של המשנה לנשיאה ריבלין; להלן: **"עניין דיין"**).

21. למרות הקביעה שצוטטה לעיל מפסק הדין בעניין שקד, יתכנו נסיבות בהן משמעותה של המילה "עברייני" תהיה אחרת, ולא כזו שבאה לציין כי האדם עליו מדובר הורשע בדין. אפשרות זו קיימת באופן אינהרנטי מכוח העובדה שאת משמעותו של חלק מסוים בפרסום, יש לבחון גם לאור הפרסום בכללותו ונסיבותיו (ראו לעניין זה למשל את סעיף 84 לפסק הדין בעניין דיין).

22. אלא שבנסיבות ענייננו מצאתי כי התבוננות במכלול הפרסום ובנסיבותיו דווקא מחזקת את טענת התובע.

23. הנתבע הוא עיתונאי מוכר שמזה עשורים ידוע כמי שעוסק בעולם הפלילים והמשפט. הדבר מקנה לדבריו נופך של בקיאות ואמינות בתחום זה. כאשר המאזין הסביר שומע את הנתבע מתייחס אל אדם בתור "עברייני", הוא מניח כי הנתבע מדייק בדבריו ומשתמש במילה זו

בית משפט השלום בראשון לציון

תאז"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

במשמעותה הפשוטה והספציפית; ולא על מנת לתאר בצורה בלתי מדויקת את אותו אדם כאדם אלים או מאיים או כזה שרק מתנהג כמו עבריין.

24. העובדה שבמסגרת השידור שנערך למחרת השידור מושא התביעה, הנתבע הכחיש שכינה את התובע עבריין, ואמר למאזינה שהלינה על כך: **"את רוצה לסבך אותי בדברים שלא אמרתי?"** – מבהירה כי אף הוא עצמו הבין כיצד אמירה כזו נתפסת בקרב ציבור המאזינים וניסה להתנער ממנה מחשש לכך שהיא עלולה לסבך אותו.

25. הנתבע טען בעדותו ששגה כאשר טען בפני המאזינה שבשידור שנערך יום קודם לכן לא כינה את התובע "עבריין", ושאלו לו סיבה לשקר בעניין, שעה ששידורי התוכנית מוקלטים (עמ' 36 ש' 22 – עמ' 37 ש' 16 לפרוטוקול דיון ההוכחות). גרסתו בעניין זה הגיונית ומהימנה עלי. אלא שהנקודה החשובה בשיחתו של הנתבע עם המאזינה היא לא הדיוק בדבריו, אלא הבנתו שעולה מן השיחה על כך שהאמירה שהיא ניסתה לייחס לו (שאותה אכן אמר) היא אמירה שמשמעותה עלולה לסבך אותו.

26. תובנה זו של הנתבע עצמו התחדדה גם בדיון ההוכחות, שבמסגרתו הודה כי יכול מאוד להיות שמאזינים התבלבלו לחשוב שכאשר הוא התייחס אל התובע בתור "עבריין", משמעות הדבר היא שמדובר בעבריין מורשע (עמ' 38 ש' 15-17 לפרוטוקול דיון ההוכחות).

27. יתרה מכך, גם מבט כולל על דבריו של הנתבע ביחס לתובע, במסגרתם כינה את התובע "עבריין", אינו מסייע לטענתו כי כיוון אך ורק להתנהגותו של התובע. צודק הנתבע בטענתו לפיה דבריו בשידור הרלוונטי לא נאמרו בלשון פורמלית אלא בלשון הדיבור. אולם בחינת המשפט שבמסגרתו התייחס הנתבע אל התובע כ"עבריין" מעלה גם היא כי המסר שנקלט אצל המאזין הסביר הוא שהתובע הוא עבריין בהתאם למשמעותה הפשוטה והרגילה של מילה זו – אדם שהורשע בפלילים.

28. להלן שוב, ציטוט של המשפט הרלוונטי בו נכלל תיאורו של התובע כ"עבריין": **"תגידו, איזה חברה מתוקנת יכולה לאפשר לעצמה, יכולה להתקיים, יכולה לעבור לסדר היום כשעבריין בדיבור של אבדאי מחפש באופן מאיים, אי אפשר להבין אחרת, את בנה של התובעת הראשית?"**. המשמעות הפשוטה של המשפט היא ברורה – מצב הדברים שכגדו יוצא הנתבע, הוא הסיטואציה במסגרתה עבריין (התובע), שמתנהג באופן מפחיד ומאיים, פועל נגד בנה של התובעת הראשית במשפט ראש הממשלה. המילה "עבריין" במשפט זה היא שם עצם ולא נעשה בה שימוש בהטיה בתור שם תואר. הניסיון לטעון כי המשמעות הסבירה של המילה "עבריין" במשפט זה היא שהתובע רק מתנהג כמו עבריין - הוא ניסיון מאולץ ובלתי משכנע.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

29. הנתבע טוען בסיכומיו כי המילים האחרונות בקטע השידור, בהן הוא אומר: **"איך האיש הזה לא נעצר כבר?"**, יכולות לתמוך בפרשנות המוצעת על ידו. אלא שלטעמי טענה זו אינה יכולה להטות את הכף לטובת קבלת טענתו של הנתבע. המשמעות הפשוטה של דברים אלו היא שהנתבע אינו מבין כיצד ייתכן שהתובע לא נעצר בגין ההתנהלות האחרונה שלו עליה דיבר הנתבע בשידור. אלא שהעובדה שאדם אינו עצור בגין התנהלותו האקטואלית, אינה סותרת את התובנה לפיה מדובר בעבריו. כך שאין בדברים אלו כדי לסתור את המסר העולה מדבריו של הנתבע ביחס לתובע.

התייחסות לטענות נוספות של הנתבע לעניין משמעות ההתייחסות לתובע כאל עבריין

30. בנספח 2 לכתב הגנתו הציג הנתבע שני פרסומים של התובע ברשת X (לשעבר "טוויטר") בהם הוא מכנה אנשים מסוימים בתור "עבריינים". מפרסומים אלו מבקש הנתבע ללמוד כי גם מבחינת התובע, השימוש במילה "עבריין" אינו מהווה טענה עובדתית על כך שמי שמכונה כך אכן הורשע בפלילים.

31. באחד מן הפרסומים שהוצגו, מתייחס התובע במיוחד כעבריינים לשורה של אנשי תקשורת, תרבות ומשפט, שתמונותיהם צורפו לפוסט שלו בעניין. אלא שמתוכן הפוסט ברור כי בנסיבות העניין מדובר בכינוי גנאי בלבד, שכן האנשים שתמונותיהם צורפו לפוסט הם אנשים מפורסמים, שברור שאין שום טענה כי הסתבכו בפועל בפלילים (וזאת בניגוד לפרסום מושא ההליך בתביעה זו). בפרסום השני שצורף מדובר התובע על פעיל שלמר נפתלי בנט. התובע מתייחס אליו כאל "עבריין אלים" ש"שבר יד ורגל" של פעילה אחרת. מכיוון שלא הובא כל מידע ביחס לאותו פעיל, וגם לא ביחס לטענות הספציפיות יותר בדבר אלימות שייחס לו התובע באותו פוסט, הרי שלא ברור כיצד תורם אותו פרסום לעניינו.

32. חשוב מכך, מובן כי את המשמעות של הפרסום מושא התביעה בהליך זה יש לגזור מהפרסום עצמו ומנסיבותיו, ולא מהתנהלות קודמת של התובע בעניינים אחרים. כך שהטענה בדבר פרסומיו של התובע אינה יכולה לסייע לנתבע. אדגיש שוב כי לא יכולה להיות מחלוקת על כך שישנם מקרים בהם מנסיבות העניין עולה כי הכינוי "עבריין" מהווה כינוי גנאי שאין מאחוריו טענה עובדתית ביחס להרשעתו של המכונה כך בפלילים, אך לא זהו המקרה שבפנינו.

33. גם הפסיקה אליה הפנה הנתבע בסיכומיו בהקשר זה אינה יכולה לשרת אותו.

34. הנתבע מפנה בסיכומיו לפסיקה בה בתי המשפט עצמם עשו שימוש במילה "עבריין" במסגרת דבריהם על העמדת עבריינים לדין. הנתבע מתייחס בסיכומיו גם לפסק הדין בבג"צ 428/86 **ברזילי נ' ממשלת ישראל**, פ"ד מ(3) 505 (להלן: **"עניין ברזילי"**), בו נקבע

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

בדעת רוב כי סמכות נשיא המדינה "לחון עבריינים" הקבועה בסעיף 11(ב) לחוק-יסוד: נשיא המדינה, חלה גם על מי שטרם הורשעו בדין.

35. אלא שהעובדה שבמספר פסקי דין התייחסו בתי משפט להעמדת עבריינים לדין, מראה לכל היותר את מה שלא יכול להיות לגביו מחלוקת – שלא כל שימוש במילה עברייין משמעותו היא עברייין מורשע בלבד. מובן כי כאשר מאן דהוא מדבר על העמדת עבריינים לדין, כוונתו היא לכך שמדובר על אנשים שטרם הורשעו, והדברים עולים מעצם העובדה שמדובר על העמדתם לדין. גם פסק הדין בעניין ברזילי אינו יכול לסייע לנתבע. הטענה בעניינו עלתה גם בפסק הדין בעניין שקד (ראו לעניין זה את סעיף 9 לפסק הדין), ובית המשפט המחוזי קבע בעניין שקד את אשר קבע, גם בהינתן טענה זו. קביעת בית המשפט העליון בעניין ברזילי לפיה סמכות נשיא המדינה "לחון עבריינים" כוללת בתוכה את הסמכות לחון גם את מי שלא הורשע – היא תולדה של פרשנות משפטית. אלא שאת פרשנות משמעותו של פרסום המהווה לפי הטענה לשון הרע, יש לבצע על פי משמעותו בעיני האדם הרגיל, ולא מדובר בפרשנות משפטית שבאמצעותה יש לעיתים לפרש חוק או הסכם (ראו לעניין זה למשל את ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' חברת החשמל לישראל בע"מ ואח', פ"ד לא (2) 281, סעיף 10.א לפסק דינו של השופט (כתוארו דאז) שמגר). כך שטענת הנתבע בעניין זה מערבת בין שני סוגי פרשנות שונים, בבחינת מין שאינו במינו (וראו לעניין זה גם את הדברים הדומים שנקבעו בסיפא לסעיף 24 לפסק הדין בעניין טריגר, ביחס לטיעון דומה בנוגע לפסק הדין בעניין ברזילי בהקשר זה).

36. הנתבע מתייחס בסיכומיו גם לפסק הדין ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר, נבו, 30.5.2023, בו נדון פרסום של המערערת בו נכתב בין היתר כי "מיקי זוהר הוא חייל בכיר בארגון הפשע של נתניהו שלא מפסיק להסית ולשקר...". בית המשפט העליון קבע באותו עניין כי מדובר בהבעת דעה ולא בטענה עובדתית; ופסק בין היתר כי ראוי גם "להתחשב בכך שאין זה רצוי כי דיני לשון הרע ידחקו מן השיח צורות ביטוי ציוריות, אף לא כאלה הנעשות על דרך הגזמה, כאשר הן חפות מיומרה להצגת עובדות" (סעיף 25 לפסק הדין). די בבחינה קצרה של אופי הביטוי בו עסק אותו הליך כדי ללמדנו כי הקביעה האמורה אינה רלוונטית לעניינו. באותו עניין ברור היה כי לא מדובר בטענה עובדתית רצינית על ארגון פשע אמיתי בו נטען כביכול שהמשיב חבר או בטענה עובדתית קונקרטית החורגת מהבעה דעה שלילית בלשון חריפה. בעניינו, לעומת זאת, הפרסום מושא התביעה טומן בחובו קביעה עובדתית קונקרטית על כך שהנתובע הוא עברייין.

37. גם פסק הדין בע"א (מחוזי נצ') 86583-01-26 מרדכי הררי נ' ניסים ואטורי, נבו, 22.3.2026, שבו התקבל ערעור הנתבע על פסק הדין של בית משפט השלום שקיבל את תביעת ח"כ

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

ואטורי – הוא פסק דין עליו מסתמך הנתבע, אשר אינו יכול לסייע לו. ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי התקבל לאחרונה במסגרת פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"א 65005-03-26 **ניסים ואטורי נ' מרדכי הררי**, נבו, 12.8.2026 (להלן: "**עניין ואטורי**"). פסק הדין עסק בפרסום של הנתבע שם כנגד ח"כ ואטורי, שבו נאמר בין היתר ח"כ ואטורי הוא "**המושחת באדם**", ובית משפט השלום קבע כי מדובר בביטוי עובדתי המנסה להציג את המבקש כעברייני. בית המשפט העליון קבע בדעת רוב כי מילים כמו "**מושחת**", "**שקרן**", "**עברייני**" וכיוצא באלה, הן מילים היושבות על "**תפר**" בין קביעה עובדתית להבעת דעה; ויש לבחון את משמעותן בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטיות. בדעת הרוב נקבע כי בית משפט השלום הכריע שהשימוש בביטוי "**מושחת**" באותו מקרה היווה טענה עובדתית ולא הבעת דעה; וכי לא הייתה הצדקה להתערבותו של בית המשפט המחוזי בהכרעה עובדתית זו, תוך קביעה כללית לפיה הביטוי "**מושחת**" על נגזרותיו מהווה בהגדרה הבעת דעה או גידוף סובייקטיבי.

38. לו סיכומי הנתבע היו מוגשים לפני מתן פסק דינו של בית המשפט העליון בעניין ואטורי, הוא יכול היה אולי לנסות להיבנות מקביעת בית המשפט העליון, לפיה גם המונח "**עברייני**" הוא מונח שנמצא על ה"**תפר**"; ולכן לא ניתן לקבוע לגביו מראש כי מדובר בביטוי המהווה טענה עובדתית, להבדיל מהבעת דעה. זאת, להבדיל מהקביעה בפסק הדין בעניין שקד עליו נסמך התובע, בו נקבע לכל הפחות כי נקודת המוצא היא שמשמעותו הפשוטה של המונח "**עברייני**" היא אדם שהורשע בדין. יחד עם זאת, במכלול הדברים, האמור בפסק הדין בעניין ואטורי אינו משרת את הנתבע.

ראשית, מכיוון שגם בפסק דיני זה יצאתי מנקודת הנחה לפיה קיימות נסיבות בהן שימוש במילה "**עברייני**" אינו מכוון לעברייני מורשע דווקא. קביעתי בעניין זה נסמכת על הפרסום הספציפי בענייננו ועל נסיבותיו של המקרה בפנינו.

שנית, מכיוון שבפסק הדין בעניין ואטורי בית המשפט העליון קבע כי המילים "**מושחת**", "**שקרן**" ו-"**עברייני**", הן כולן "**ביטויי תפר**", אך באותו עניין לא עסק בית המשפט העליון במיקומן של אותן מילים על גבי התפר. לטעמי ברור כי בעוד שהמילים "**מושחת**" ו-"**שקרן**" הן מילים כלליות, הרי שהמילה "**עברייני**" היא ספציפית הרבה יותר, חמורה יותר ו-"**עובדתית**" יותר – כזו שמכוונת למשמעות עובדתית ספציפית. כך שהנטייה לייחס משמעות של טענה עובדתית למילה "**עברייני**" תהיה גבוהה יותר מאשר למילים "**מושחת**" ו-"**שקרן**". הדברים עולים גם בקנה אחד עם קביעת בית המשפט המחוזי בעניין שקד, שצוטטה לעיל, לפיה: "**האדם הסביר, שעה שהוא נתקל במילה 'עברייני'... יסבור כי מדובר במי שהורשע בדין**".

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

שלישית, מכיוון שאם בפסק הדין בעניין ואטורי נכון היה בית המשפט לייחס משמעות של טענה עובדתית לכינויו של ח"כ ואטורי בתור **"המושחת באדם"** (וראו לעניין זה את דעת היחיד של כבוד השופטת כנפי-שטייניץ, שציננה כי לטעמה מדובר בסופרלטיב) – הרי שהמכשול אותו יש לעבור ביחס לביטוי **"עברייני"**, כדי לייחס לו משמעות של טענה עובדתית, הוא לטעמי בהגדרה נמוך יותר (ואכן כך עולה מפסק הדין בעניין שקד).

39. פסק דין נוסף אליו מפנה הנתבע בסיכומיו הוא פסק הדין שניתן בת"א (חיי) 7218-12-20 **יואב רמתי נ' עו"ד ליאור דץ**, נבו, 2.6.2023 (להלן: **"עניין רמתי"**). באותו עניין טען הנתבע בשידור רדיו כי התובע הוא **"עברייני פלילי ככל הנראה"** ו-**"עברייני לכאורה"**. בית המשפט קבע כי מכיוון שהנתבע סייג את אמירותיו כאמור, והוכיח ברמה מספקת כי קם חשד לביצוע עבירות מצידו של התובע, הרי שקמה לו הגנת אמת בפרסום בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. אלא שבענייננו, הנתבע לא סייג את דבריו כפי שעשה הנתבע באותו הליך, כך שמדובר בביטוי שונה באופן מהותי.

40. יודגש כי גם באותו עניין, שבו דובר על אמירות מסויגות, דחה בית המשפט את הטענה כי מדובר בביטויים המהווים הבעת דעה:

"אמנם נכון, הנתבע סייג את דבריו באמירה "ככל הנראה", "לכאורה" ובמילים "כי ביום ראשון-שני הדברים יתבהרו", אולם, על אף אותן הסתייגויות, אין לומר כי בעיניי האדם הסביר מדובר בהבעת דעה, להבדיל מקביעה עובדתית, אף כי לכאורית ביותר".

(סעיף 40 לפסק הדין).

41. העובדה שבעניין רמתי, בו דובר על פרסום המייחס לתובע עבריינות בצורה מסויגת, נקבע כי אין מדובר בהבעת דעה, בוודאי שאינה מסייעת לטענת הנתבע לפיה יש להתייחס לאמירה הבלתי מסויגת שלו, על כך שהתובע הוא **"עברייני"**, כאל הבעת דעה ביחס להתנהגותו.

42. לאור כל המפורט לעיל, מסקנתי היא שהמשמעות של דברי הנתבע על כך שהתובע הוא **עברייני** היא שהתובע הוא אדם שהורשע בפלילים. מדובר בקביעה עובדתית; ולא מדובר בהבעת דעה על התנהגותו של התובע, שנועדה לומר שלדעתו של הנתבע התובע הוא אדם מאיים או אלים או כזה שמתנהג כמו עברייני.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאריך: מ' 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

דבריו של הנתבע על כך שהתובע חיפש באופן מאיים את בנה של עו"ד בן-ארי מהווים אף הם לשון הרע

43. את מרבית טענותיו בתיק זה הקדיש התובע להתייחסותו של הנתבע אליו כ"עברייני". יחד עם זאת, גם בכתב התביעה וגם בסיכומיו טען התובע כי לשון הרע נוספת שפרסם הנתבע לגביו בשידור מיום 5.12.2022, היא הטענה שהעלה הנתבע לפיה מהסרטון של התובע שאליו התייחס הנתבע בשידור, עולה כי התובע "מחפש באופן מאיים, אי אפשר להבין אחרת, את בנה של התובעת הראשית" (ראו בעניין זה למשל את סעיפים 9, 11 ו-29 לכתב התביעה ואת סעיפים 4-5 ו-10.4 לסיכומי התובע; וראו לעניין זה גם את חקירתו הנגדית של ב"כ התובע את הנתבע בנושא, בעמ' 29 ש' 35 – עמ' 30 ש' 32 ובעמ' 32 ש' 33 – עמ' 36 ש' 21 לפרוטוקול דיון ההוכחות).

44. גם ביחס לדברים אלו, לא טען הנתבע בסיכומיו כי אין מדובר בלשון הרע. אין ספק כי כאשר אדם מואשם בכך שהוא מחפש באופן מאיים את בנה של התובעת הראשית במשפט ראש הממשלה, מדובר בפרסום שנכנס לגדרי שתי החלופות הראשונות בהגדרת "לשון הרע" בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, וייתכן שגם לגדרי החלופה השלישית. על כן, המסקנה היא שגם חלק זה של דברי הנתבע ביחס לתובע מהווה לשון הרע.

45. לא יכול להיות ספק גם כי אף חלק זה של הפרסום מהווה טענה עובדתית ולא הבעת דעה. הנתבע הסביר בשידור כי בסרטון רואים שהתובע מחפש באופן מאיים את בנה של התובעת הראשית. מדובר בטענה עובדתית והנתבע אף הדגיש בשידור כי את הדברים "אי אפשר להבין אחרת".

האם עומדת לנתבע הגנת האמת בפרסום על פי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע?

46. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע, בין היתר, כי מקום בו הפרסום מושא התביעה הוא אמת והיה בפרסום עניין ציבורי – יקים הדבר הגנה לנתבע והתביעה נגדו תידחה:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

47. בפסיקה נקבע כי הנטל להוכחת התקיימות הגנת האמת בפרסום מוטל על הנתבע (ראו לעניין זה למשל את האמור בסעיף 90 לפסק הדין בעניין דיין).

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

48. הנתבע טען בכתב הגנתו כי דבריו בשידור מיום 5.12.2022 מהווים פרסום של ענין ציבורי (ראו למשל את סעיף 27.2.1 לכתב ההגנה). התובע בסיכומיו לא חלק על טענה זו, והמחלוקת בין הצדדים התמקדה בשאלת אמיתות הפרסום.

טענת הנתבע לפיה עובר למועד השידור בגינו הוגשה התביעה, התובע כבר ביצע שני מעשים בגינם הורשע בפלילים לאחר השידור

49. הנתבע הגיש כראיות שני פסקי דין במסגרתם הורשע התובע בפלילים בגין מעשים שבוצע לפני השידור מושא התביעה, כאשר פסקי הדין ניתנו למעלה משנתיים לאחר השידור.

50. בפסק הדין בת"פ (י-ם) 72227-11-20 **מדינת ישראל נ' רחמים בן יהודה** מיום 29.1.2025 (נ/2), הורשע התובע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. זאת, בגין אירוע מיום 22.7.2020 שבמסגרתו השתתף בהפגנה ליד בית ראש הממשלה. בפסק הדין נקבע כי באותו אירוע התקיימה גם הפגנה נגד ראש ממשלה, וכאשר המתלוננת הגיעה אל אזור מאהל המחאה של תומכי ראש הממשלה, ניגש אליה התובע, אמר לה להתרחק מהמקום, אחז בגופה ובמגפון שלה וניסה לקחת ממנה את המגפון תוך שהיא התנגדה לכך; כאשר אחיזתו בתובעת בחוזקה גרמה לה לשטף דם. בפסק הדין ציין בית המשפט כי גם המתלוננת פעלה כלפי התובע באלימות, ולשניהם נגרמו סימני חבלה על גופם, ויש לתמוה על כך שרק כנגד התובע הוגש כתב אישום (סעיפים 1, 43-35, 50 ו-64 לפסק הדין). במסגרת פסק הדין זוכה התובע משני אישומים נוספים שיוחסו לו.

51. בפסק הדין בת"פ (י-ם) 1076-06-23 **מדינת ישראל נ' רחמים בן יהודה** מיום 5.2.2025 (נ/3), הורשע התובע גם כן בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. זאת, בגין כך שביום 8.7.2022, במהלך הפגנות של פעילי ימין ופעילי שמאל בשיח ג'ראח, דחף התובע באמצעות המגפון שלו אדם שנאלץ להיעזר בקביים בעקבות מצבו הרפואי. הדחיפה הובילה לנפילתו של המתלונן. כתוצאה מהנפילה נחבל המתלונן בגבו ובקרסולו.

52. לטענת הנתבע, העובדה שלפני מועד השידור התובע כבר ביצע את שני מעשי העבירה בהם הורשע בשנת 2025, מקימה לו את הגנת האמת בפרסום בנוגע להתייחסותו אל התובע בתור עבריין.

53. טענה זו של הנתבע לא ניתן לקבל. בשידור מושא התביעה ציין הנתבע כי התובע הוא עבריין, למרות שבאותה נקודת זמן הוא לא הורשע בדבר ולכן לא היה עבריין. כידוע, בחינת אמיתותו של פרסום צריכה בהתאם לפסיקה להיערך ביחס למציאות בזמן הפרסום בלבד:

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

"עמדה זו אינה עולה בקנה אחד עם העיקרון היסודי שלפיו נבחנת שאלת אמיתותו של פרסום על-פי המצב בעת הפרסום. עיקרון זה מצא את ביטויו בלשון סעיף 14, הקובע כי תינתן הגנה מקום שבו "...הדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי" (ההדגשות שלי – ת' א'): הסעיף מנוסח בלשון עבר, המפנה אל מועד הפרסום, ולא בלשון הווה, המפנה למועד ההליך. העיקרון האמור חל על כל יסודותיה של ההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. הוא מחייב את בחינתם של אמיתות הפרסום, ושל העניין הציבורי הטמון בו, בנקודת הזמן של עשיית הפרסום...

המפרסם לא יוכל ליהנות מיכולתו לנחש באופן מדויק את העתיד. המציאות בעת הפרסום היא שתכריע...

אילו בכל מצב שבו נעשה פרסום אמיתי לשעתו, היו מפרסמים חשופים לסכנה כי בשל התפתחות עתידית הפרסום שנעשה לא ייהנה מהגנת האמת בפרסום, היה קיים חשש ממשי כי כלי תקשורת היו נמנעים מפרסום, או – למצער – משהים אותו שמא תתרחש התפתחות נוספת אשר תשפיע על העניין.

בכך הייתה עלולה להיגרם פגיעה בחופש הביטוי של המפרסם. חמור עוד יותר, בכך הייתה עלולה להיגרם פגיעה גם באינטרס הציבורי החשוב של פרסום מידע, דווקא באותה העת שבה יש לו רלוונטיות וטמונה בו תועלת לציבור".

(דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ ואח' נ' קראוס ואח', פ"ד נב(3) 1, סעיפים 25-26 ו-28 לפסק דינו של השופט אור).

54. בענייננו, דבריו של הנתבע אינם יכולים ליהנות מהגנת האמת בפרסום גם לאור הקביעות בפסיקה ביחס לזהירות הנדרשת בפרסומים הנוגעים למי שההליך הפלילי בעניינם טרם הסתיים:

"האיזון הראוי בין שמו הטוב של אדם ובין חופש הביטוי והאינטרס הציבורי בפרסום מידע חשוב, מחייב דיוק עובדתי בפרטים שהיו נכונים לשעת הפרסום...

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

לנוכח אופיו הנחרץ והמוחלט של הפרסום בדבר מעשיו של המשיב, לא ניתן לומר, כי הוכחה אמיתות תוכן הכתבה, גם לא בשעת פרסומה, שכן אותה עת דובר בחשדות בלבד שהתבססו על הממצאים הראשונים בזירת התאונה...

המערערים לא ציינו בכתבה מושא הערעור כי מדובר בחשדות בלבד, שנסמכים על ממצאים ראשונים של משטרת התנועה. אשר על כן, אין הכתבה חוסה בצל הגנת אמת הפרסום".

(ע"א (י-ם) 6146/05 ידיעות אחרונות בע"מ נ' אל כרמי, נבו, 24.11.2005, סעיף 19 לפסק הדין).

"הפרסום ייהנה מהגנה רק אם הציג בדרך אובייקטיבית את מצב החקירה במועד הפרסום".

(א' שנהר, דיני לשון הרע, מהדורה שניה 2024, עמ' 437-438; להלן: "שנהר").

55. אין חולק כי ככל שהנתבע היה מודע בכלל להליכים הפליליים שהתנהלו באותה עת נגד התובע, עליהם הוא מבקש להסתמך היום – הוא יכול היה לספר למאזיניו עליהם ועל המעשים בהם הואשם התובע במסגרתם. אלא שלא כך פעל הנתבע כאשר כינה את התובע "עברייני". במועד הפרסום לא היה התובע עברייני. הכתם הפלילי אשר דבק בו, דבק בו רק בתחילת שנת 2025, עת ניתנו שני פסקי הדין בהם הורשע. עד אותו מועד היה התובע זכאי לכך שלא יכונה עברייני בנסיבות מהן ניתן להבין כי כבר הורשע בדין. על כן, המסקנה העולה היא שהפרסום של הנתבע בעניין זה הוא פרסום שלא הוכחה לגביו הגנת האמת בפרסום.

האם הוכיח הנתבע את אמיתות הפרסום של דבריו על כך שהתובע חיפש באופן מאיים את בנה של עו"ד בן-ארי?

56. דברי הנתבע בשידור מיום 5.12.2022 כללו כאמור פרסום לשון הרע נגד התובע, גם בחלק בדבריו בו אמר כי מהסרטון של התובע, עולה כי התובע "מחפש באופן מאיים, אי אפשר להבין אחרת, את בנה של התובעת הראשית".

57. הסרטון עצמו לא הוגש כראיה בתיק, אך הוגשו בו כאמור החלטות בית משפט השלום בתל-אביב מיום 19.12.2022, בה"ט (ת"א) 9294-12-22 בן-ארי שויקי נ' בן יהודה, שצורפה כמוצג 1/ למוצגי הנתבע, ושבמסגרתה ניתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד התובע בגין דבריו בסרטון; והחלטת בית משפט השלום בירושלים מיום 3.10.2023 בת"פ (י-ם) 18819-

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה, אשר צורפה כנספח 4 לכתב התביעה, ושבמסגרתה הורה בית המשפט על ביטול ההליך הפלילי בו נקטה המדינה נגד התובע, לאור קביעתו לפיה עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה. אציין פעם נוספת כי לתיק לא הוגשו החלטות בית המשפט המחוזי בערעור אותו הגישה המדינה על החלטת בית משפט השלום בירושלים, וגם לא החלטתו המאוחרת של בית משפט השלום בירושלים, במסגרתה הורה פעם נוספת על ביטולו של ההליך הפלילי נגד התובע.

58. לאור העובדה שתיאור דבריו של התובע בסרטון מפורט בצורה מלאה יותר בהחלטת בית משפט השלום בירושלים, אצטט את הדברים מתוך סעיף 5 לאותה החלטה. לפני כן, אבהיר כי כפי שעולה מהחלטת בית המשפט השלום בירושלים, הרי שלטענת התובע, הרקע לדבריו בסרטון הוא דברים של פעילה אחרת בשם אורלי לב, אשר טענה כי כשנתיים לפני כן, במהלך הפגנה שהתקיימה מול ביתה של עו"ד בן-ארי, תקף בנה (מר תומר שוויקי) שוטר. לטענת התובע, מאז אותו אירוע נמנע בנה של עו"ד בן-ארי מלהתייחס לנושא, הוריד פרופיל ו-"נעלם", כאשר עם טענת גב' לב נגדו לא נעשה דבר; ואילו עו"ד בן-ארי הגישה בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד גב' לב בשל פרסומיה בנושא (ראו לעניין זה את סעיפים 3-5, 8, ו-19-22 להחלטת בית משפט השלום בירושלים). אבהיר עוד כי עו"ד בן-ארי הכחישה את הטענות נגד בנה, וגם גב' לב בשלב מסוים חזרה בה מטענותיה ואף התנצלה בפני עו"ד בן-ארי (ראו לעניין זה את סעיף 22.ג להחלטת בית משפט השלום בירושלים ואת סעיף 4 להחלטת בית משפט השלום בתל אביב). כעת נעבור לציטוט מהחלטת בית משפט השלום בירושלים ביחס לדברים שנאמרו על ידי התובע בסרטון:

"ביום 4.12.2022 בבוקר העלה הנאשם לחשבון הפייסבוק שלו בשם 'הימין עם בנימין' סרטון שמשכו 41 דקות, ובו פירט את דעותיו הפוליטיות. בדקה 26 לערך... אמר הנאשם את הדברים הבאים, שעה שהרים את קולו וטפח על חזהו מספר פעמים: 'ראיתם במשפט של אורלי לב על מה פרקליטת מדינה הייתה מועמדת? תובעת ראשית? הולכת על ציוץ! אז אני אגיד – הלו איפה הבן שלך? בואי תגלי לנו איפה הבן שלך נעלם? שוויקי איפה נעלם? קברת בן ארי?... על מה בזבזו שבע שעות? על פוסט שאורלי רשמה? איפה שוויקי? תומר שוויקי איפה אתה? אנחנו מחפשים אותך! הלו! הבן של ליאת בן ארי אתה, בוא תגיד לנו מה הבעיה...'".

59. בהחלטת בית משפט השלום בתל-אביב, שבמסגרתה ניתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד התובע, הגיע בית המשפט למסקנה לפיה:

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

"צפייה בסרטונים על בסיסם הוגשה הבקשה מלמד כי אכן יש בתוכן הדברים שנאמרו [.. איפה אתה אנחנו מחפשים אותך]" באינטונציה ובשפת הגוף [המשיב היכה על חזהו בכף ידו] שבה הם נאמרו, ובמיוחד במועד אמירתם [מיד לאחר מתן הצו כנגד גב' לב שאסר עליה לפרסם כל פרסום הנוגע לבנה של המבקשת] כדי לענות על דרישת החוק. לשון אחר - אני סבורה כי הסרטונים על בסיסם הוגשה הבקשה עונים על הגדרת המונח 'איום' וכי יש בהם כדי להטריד את שלוות חייה של המבקשת ובני משפחתה, באופן המצדיק מתן הצו".

(סעיף 17 להחלטה).

60. קביעותיו של בית משפט השלום בירושלים בנוגע לאופי דבריו של התובע בסרטון, במסגרת החלטתו בדבר ביטול האישום הפלילי נגד התובע, היו במידה רבה שונות; וזאת גם אם לוקחים בחשבון את אופיים השונה של ההליכים במסגרתם ניתנו שתי ההחלטות:

"אין מחלוקת כי הדברים שצוינו בסעיף 3 לפרק העובדות, נאמרו בדקה 26 לסרטון שפרסם הנאשם בחשבון הפייסבוק שלו, שארך 41 דקות "בהן פרט את דעותיו הפוליטיות" (סעיף 1 לפרק העובדות)...

אין גם חולק, כי דבריו של הנאשם שצוטטו בסעיף 3 לחלק העובדות בכתב האישום, נוגעים ישירות לטענותיה של גב' לב ביחס לאכיפה מפלה, לכאורה, כלפי בנה של המתלוננת – טענות שגב' לב עצמה חזרה בה מהן והסירה את הפרסומים בעניינן...

הנאשם שאל היכן בנה של המתלוננת, "שתגלה" היכן הוא ולאן נעלם. לאחר מכן אמר "אנחנו מחפשים אותך... בוא תגיד לנו מה הבעיה" (סעיף 3 לפרק העובדות בכתב האישום). יישום מבחני הפסיקה ובמיוחד "מבחן המהות" שנקבע בעניין ליכטמן מוביל למסקנה, כי מדובר ב"הפחדה קונסטרוקטיבית" שניתן לפרשה בקלות רבה כקריאת תיגר על בנה של המתלוננת, כאשר הנאשם מתגרה בו לבוא ולמסור את גרסתו לטענות שהעלתה נגדו גב' לב...

ההקשר ברור כשמש מעובדות כתב האישום שאינן שנויות במחלוקת – הנאשם העניק "רוח גבית" לטענותיה של גב' לב (מהן חזרה במסגרת הליכים משפטיים) ביחס לאכיפה בררנית ומפלה לכאורה כלפי בנה של המתלוננת,

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

כחלק מן המחאה נגד המתלוננת בשל תפקידה כראש צוות התביעה בחלק מהתיקים המתנהלים נגד ראש הממשלה...

הנאשם הביע את דעתו הפוליטית במסגרת סרטון בן 41 דקות, והתייחס במשך זמן קצר בדקה ה-26 למתלוננת ולבנה, וטען כי "אנחנו מחפשים אותך". גם בהנחה שדיבר בשם פעילים פוליטיים נוספים, איזו שליטה או יכולת יש לנאשם "למצוא" את בנה של המתלוננת או לאלצו להיחשף בניגוד לרצונו? קשה לדמיין היבט מעשי לדבריו המתגרים של הנאשם כלפי בנה של המתלוננת, מלבד עצם הרצון לאומרם ולהפיצם..."

(סעיפים 19 ו-21-22 להחלטה).

61. לצורך בחינת התקיימותה של הגנת האמת בפרסום ביחס לדבריו של הנתבע, בנוגע לסרטון של התובע, אביא למען הנוחות פעם נוספת את דברי הנתבע בשידור מיום 5.12.2022 במלואם:

"תגידו, הבחור צ'יק הזה רמי בן יהודה, לא מגעיל אתכם? ראיתם את הסרטון שלו שבין היתר עלה, אני ראיתי אותו בפעם הראשונה אצל בן כספית בטוויטר. תגידו, איזה חברה מתוקנת יכולה לאפשר לעצמה, יכולה להתקיים, יכולה לעבור לסדר היום כשעברייני בדיבור של אבדאי מחפש באופן מאיים, אי אפשר להבין אחרת, את בנה של התובעת הראשית? ואיך זה יכול להיות שהאיש הזה בן יהודה הוא עדיין מוכר, אהוב, נמנה על תנועת השלטון? איך לא מתנערים ממנו? איך האיש הזה לא נעצר כבר?"

62. השוואת תיאור דבריו של התובע בסרטון מפי הנתבע, לתיאור דבריו במסגרת ההחלטות השיפוטיות שניתנו בעניינו, מעלה כי תיאור הדברים על ידי הנתבע חוטא לאמת. מהתיאור של הנתבע מבינים המאזינים כי התובע מחפש בפועל באופן מאיים את בנה של עו"ד בן-ארי, למרות שהדבר אינו נלמד מהסרטון, שאין מחלוקת כי צולם בביתו של התובע (עמ' 34 ש' 20-25 לפרוטוקול דיון ההוכחות).

63. יתרה מכך, בדבריו של הנתבע הוא מחסיר את כל ההקשר הרלוונטי, המהווה את הרקע לאמירותיו של התובע בסרטון, ממנו ניתן להבין בצורה מדויקת הרבה יותר את דבריו. הנתבע אינו מספר למאזינים על כך שהתובע טוען כי בנה של עו"ד בן-ארי תקף שוטר, כי לשיטת התובע לא נעשה דבר בעניין, בשל אכיפה בררנית ממנה הוא נהנה לאור מעמדה של אמו; וכי לטענת התובע הבן נמנע מלהתייחס לכל העניין ו"נעלם". זהו הרקע לדבריו של

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

התובע: "איפה שווקי? תומר שווקי איפה אתה? אנחנו מחפשים אותך! הלו! הבן של ליאת בן ארי אתה, בוא תגיד לנו מה הבעיה".

64. בניגוד לדברי הנתבע בשידור לפיהם מהסרטון עולה שהתובע "מחפש באופן מאיים" את בנה של עו"ד בן-ארי, ו-"אי אפשר להבין את הדברים אחרת" – את הדברים דווקא אפשר להבין אחרת, כפי שהבין אותם בית משפט השלום בירושלים. אדגיש כי דברי בית משפט השלום בירושלים אינם מהווים "חוכמה בדיעבד" שאין זה הוגן להסתמך עליה. למרות שהחלטת בית המשפט ניתנה כעשרה חודשים לאחר השידור מושא התביעה, אין בהחלטה נתונים חדשים שנולדו לאחר השידור.

65. בעדותו בעניין זה (עמ' 32 ש' 33 – עמ' 36 ש' 21 לפרוטוקול דיון ההוכחות) הסביר הנתבע כי הוא לא זוכר מה היו טענותיו של התובע נגד בנה של עו"ד בן-ארי (עמ' 36 ש' 7-11); ואף טען כי לא היה מקום להסביר את הרקע המלא של הדברים, שכן לא מדובר ב"ספיישל" בעניינו של התובע (עמ' 36 ש' 12-21). מטבע הדברים, כאשר מתארים אירוע מסוים מחוץ להקשרו, או כאשר האדם המתאר את האירוע אינו מודע בעצמו להקשר הדברים – עלול הדבר להביא לכך שהאירוע מתואר על ידו בצורה שאינה משקפת את המציאות.

66. בכל מקרה, בבחינת אמיתות הפרסום אין אנו בוחנים אם המפרסם התרשל בבחירת מילותיו או מה הוא ידע בפועל בזמן הפרסום, אלא משווים בין מה שפורסם לבין המציאות כפי שהוכחה במסגרת ההליך (ע"א (ת"א) 1944/05 שריה עופר נ' שמשון דרעי, נב, 18.6.2009, סעיף 22 לפסק הדין).

67. במבחן התוצאה, שהוא המכריע לעניין הגנת האמת בפרסום – דבריו של הנתבע לא תיארו בצורה אמיתית את הסרטון, אלא הציגו את הדברים בצורה חמורה יותר באופן משמעותי מבחינתו של התובע. תיאורו של הנתבע את הדברים לא איפשר למאזין הסביר להגיע בשום אופן למסקנה אליה הגיע בסופו של יום בית המשפט השלום בירושלים. זאת מכיוון שהנתבע לא סיפר בדבריו על ההקשר הרלוונטי שבו נאמרו דברי התובע, אשר לכל הפחות מטיל ספק רציני בדבר קיומה של כוונה אמיתית של התובע לחפש בפועל את בנה של עו"ד בן-ארי. הנתבע גם לא הסביר כי מהסרטון עצמו לא עולה שום חיפוש בפועל, מכיוון שהוא מצולם בביתו של התובע. מנגד הסביר הנתבע כי מהסרטון עולה שהתובע "מחפש באופן מאיים" את בנה של עו"ד בן-ארי ואף קבע כי "אי אפשר להבין את הדברים אחרת".

68. בסיכומי הנתבע לא מצאתי טיעון סדור שמבהיר כי האמור בחלק זה של דברי הנתבע היה אמת. טיעוני הנתבע בסיכומיו בעניין זה התמקדו רק בסקירה חלקית של ההחלטות השיפוטיות שעסקו בסרטון.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

69. הנה כי כן, הגנת האמת בפרסום לא הוכחה גם ביחס לחלק זה של הפרסום.

האם עומדת לנתבע הגנת תום הלב על פי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע?

70. סעיף 15 לחוק העוסק בהגנת תום הלב, מקנה לנתבע הגנה מפני תביעת לשון הרע, מקום בו עלה בידי להוכיח כי הפרסום נעשה על ידו בתום לב; ונעשה על ידו גם באחת מן הנסיבות המנויות בסעיף.

71. בסיכומיו טוען הנתבע כי עשה את הפרסום בתום לב, בנסיבות המנויות בסעיפים 15(2) ו-15(4) לחוק. סעיף 15(2) לחוק מקנה את הגנת תום הלב לנתבע שעשה את הפרסום בתום לב בנסיבות בהן: **"היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום"**; ואילו סעיף 15(4) לחוק מקנה את ההגנה לנתבע שעשה את הפרסום בתום לב כאשר: **"הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות"**.

האם חלה בענייננו ההגנה מכוח סעיף 15(2) לחוק?

72. פסיקת בית המשפט העליון קובעת כי לאמצעי תקשורת ואנשי תקשורת תעמוד הגנה מכוח סעיף 15(2) לחוק, מקום בו מדובר בפרסום עיתונאי שיש בו עניין ציבורי משמעותי וכאשר הפרסום נעשה תוך עמידה בסטנדרטים מחמירים של עיתונאות אחראית ובתום לב. הגנה זו זכתה בפסיקה לכינוי **"הגנת העיתונאות האחראית"** (שנהר, עמ' 544-542).

73. דברי הנתבע בתוכנית מושא התביעה לא נאמרו כמובן ב"כובעו" כעיתונאי ולא מדובר על תחקיר עיתונאי. לכן, ניתן היה לטעון כי בנסיבות אלו אין זה ראוי להחיל על דברי הנתבע את הסטנדרט המחמיר של הגנת העיתונאות האחראית. אלא שטענה מעין זו לא הועלתה בסיכומי הנתבע וממילא לא ניתן לקבלה, שכן אם נקבל אותה, יצור הדבר פתח במסגרתו יוכל כל איש תקשורת לחמוק מעמידה בסטנדרט שנקבע לעיתונאות אחראית. הדברים הם חשובים במיוחד, שכן שאלת תחולת הגנת העיתונאות האחראית הופכת לרלוונטית במיוחד, במקרים בהם לא הוכחה האמת בפרסום.

74. במילים פשוטות – לא ניתן לאפשר לאנשי תקשורת להימנע מלבצע את הבדיקות הנדרשות בטרם הם מפרסמים קביעות עובדתיות, באמצעות העלאת טענות עובדתיות בפורום רציני פחות כמו תוכנית רדיו שאופייה ספונטני או קליל יותר.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

75. בהקשר זה יש להדגיש כי בהתאם לפסיקה, הגנת העיתונאות האחראית תהיה רלוונטית גם כאשר המפרסם אינו עיתונאי מקצועי. מה שחשוב לעניין תחולת ההגנה הוא העובדה שבמסגרת הפרסום מובא מידע לציבור, ולא זהותו של המפרסם (שנהר, עמ' 545).

76. ניתן להסביר את הדברים גם בדרך אחרת. במקרים כמו זה שבפנינו, בהם מבקש איש תקשורת להסתמך על הגנת סעיף 215(2) לחוק, שקמה מקום בו "היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום", הוא טוען כי החובה עליה מדבר הסעיף קמה לו בשל תפקידו כעיתונאי ובשל העניין הציבורי בפרסום. פשיטא כי לצד חובתו העיתונאית של איש התקשורת לפרסם את הפרסום, קמה לו החובה לפעול על פי סטנדרטים עיתונאיים מקובלים. מי שטוען כי פרסום עובדות שלא במסגרת עיתונאית רצינית או אמיתית ועל כן אין להחיל עליו סטנדרט שכוה, אינו יכול להחזיק בחבל משני קצותיו ולטעון כי יש להחיל עליו בכל זאת את הגנת סעיף 215(2) לחוק, מכוח חובתו העיתונאית לבצע את הפרסום.

77. בכל מקרה, התובעים לא חלקו על כך שיש בפרסום עניין ציבורי, ואכן יש בנושא עניין שכוה, מכל כיוון של התבוננות. לכן, הבחינה המרכזית שיש לבצע ביחס לתחולת סעיף 215(2) לחוק בענייננו, נוגעת לשאלה האם החלקים העובדתיים בדברי הנתבע שודרו תוך עמידה בסטנדרט של עיתונאות אחראית.

78. בפסיקה נקבעה רשימה לא סגורה של דרכי התנהלות, שאת התקיימותן יש לבדוק לצורך בחינת העמידה בסטנדרט של עיתונאות אחראית, הכוללות בין היתר: הסתמכות על מקורות רציניים; נקיטה באמצעים סבירים על מנת לבחון את נכונות הפרסום; אמונה של המפרסם בנכונות הפרסום; הימנעות מנקיטה בלשון חורצת דין וחד-משמעית ביחס לעניינים שאינם וודאיים; הצגה הוגנת ומאוזנת של העובדות; נחיצות החלק שמהווה לשון הרע לצורך השגת תכלית הפרסום; וניסיון להשיג את תגובת הנפגע ולהציגה במסגרת הפרסום (ראו לעניין זה את עניין דיין, סעיפים 29-30 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) פוגלמן ואת סעיף 75 לפסק דינו של הנשיא גרוניס בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פ"ד סז(1) 669).

79. בחינת מבחני העזר האמורים אל מול שני המרכיבים העובדתיים בדבריו של הנתבע בשידור מושא התביעה, מעלה כי הנתבע לא הוכיח שהדברים נאמרו תוך עמידה בסטנדרט מחמיר של עיתונות אחראית.

80. בנוגע להתייחסות של הנתבע אל התובע בתור עבריו, הנתבע לא טען בהליך זה כי הסתמך באמירתו על מקור כלשהו, כי נקט באמצעי כלשהו על מנת לבדוק את נכונות הדברים או

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

כי האמין בכך שהתובע הוא עבריין. דבריו של הנתבע בהתייחסו לתובע כאל עבריין היו פשוטים ובלתי מסויגים, ולא ניתן לומר כי אמירתו של הנתבע בעניין זה משקפת הצגה הוגנת או מאוזנת של העובדות או שלשון הרע בעניין זה הייתה דרושה לצורך השגת תכלית הפרסום. הנתבע גם אינו טוען כי ניסה להשיג את תגובת התובע לדברים כדי להציגה במסגרת השידור (למרות שבמסגרת המכתב של התחנה אל בא כוחו של התובע, שנשלח שמונה ימים לאחר השידור, הוצע לו לפרסם תגובה – ראו לעניין זה את סעיף 15 לנספח 4 לכתב ההגנה).

81. ביחס לתיאור התנהלותו של התובע בסרטון כמי שמחפש באופן מאיים את בנה של עו"ד בן-ארי, הרי שבמסגרת ההליך לא טען הנתבע כי לפני שאמר את דבריו בשידור עשה משהו מלבד צפייה בחלק של הסרטון עליו דיבר בתוכנית. במסגרת עדותו הסביר הנתבע כי הוא לא זוכר מה היו טענותיו של התובע נגד בנה של עו"ד בן-ארי (עמ' 36 ש' 7-11 לפרוטוקול דיון ההוכחות); ואף טען כי לא היה מקום להסביר את הרקע המלא של הדברים במסגרת השידור (עמ' 36 ש' 12-21 לפרוטוקול). אם היה הנתבע פונה אל התובע לפני השידור, ייתכן מאוד שזה היה מסביר את טענותיו, ואת הרקע לדבריו בסרטון בדבר ה"חיפושים" אחר בנה של עו"ד בן-ארי. אלא שהנתבע לא פנה לתובע מבעוד מועד על מנת לקבל את תגובתו. יתרה מכך, דבריו של הנתבע על כך שמהסרטון עולה כי התובע: **"מחפש באופן מאיים, אי אפשר להבין אחרת, את בנה של התובעת הראשית"** מהווים קביעה נחרצת ובלתי מאוזנת בנוגע לדברים העולים מהסרטון, מקום בו לא היה מקום לקביעה נחרצת ובלתי מאוזנת שכזו; וזאת כפי שכבר הוסבר על ידי כאשר בחנתי את סוגיית אמיתות הפרסום בעניין זה.

82. הנה כי כן, לנתבע לא עומדת הגנת סעיף 15(2) לחוק.

האם חלה בענייננו ההגנה מכוח סעיף 15(4) לחוק?

83. לאור קביעתי לפיה שני רכיבי הפרסום בהם עוסקת התביעה הם אמירות של הנתבע המהוות **קביעות עובדתיות** על כך שהתובע הוא עבריין כביכול ועל כך שמהסרטון עולה כביכול כי הוא מחפש באופן מאיים את בנה של עו"ד בן-ארי – הרי שהגנת סעיף 15(4) אינה חלה בענייננו. זאת מכיוון שתנאי מוקדם להחלתה הוא שלשון הרע בה מדובר היא הבעת דעה.

האם מתקיימת בענייננו דרישת תום הלב המהותית?

84. לצורך החלת הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק, נדרש כאמור לקבוע לא רק כי הפרסום נעשה באחת הנסיבות המנויות בסעיף, אלא גם כי הפרסום נעשה בתום לב.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

85. בענייננו לא ניתן לקבל את הטענה כי הפרסום על שני רכיביו העובדתיים נעשה בתום לב.

86. לא ניתן לקבוע כך ביחס להתייחסות של הנתבע אל התובע בתור עבריין, שכן דבריו על כך שהתובע הוא עבריין לא היו אמת והנתבע אינו טוען כי האמין שהם היו אמת. על כן חלה בענייננו החזקה הקבועה בסעיף 16(ב)(1) לחוק, לפיה כאשר הפרסום לא היה אמת והנתבע לא האמין באמיתותו, חזקה על הפרסום כי הוא נעשה בחוסר תום לב. סעיף 16(ב)(2) לחוק מחיל את החזקה האמורה גם ביחס לפרסום שאינו אמת ושהנתבע לא נקט אמצעים סבירים כדי להיווכח אם הוא אמת או לא. הנתבע לא טען כי לפני דבריו ברר אם התובע הורשע אי פעם בדין. טענתו הייתה שהוא כלל לא התכוון להתייחס לתובע כאל עבריין מורשע. לכן, חלה בענייננו גם החזקה הקבועה בסעיף 16(ב) לחוק. משעה שהחזקה לא נסתרה, לא ניתן לקבל את הטענה לפיה רכיב זה של הפרסום נעשה בתום לב.

87. החזקה הקבועה בסעיף 16(ב), על שני רכיביה שנסקרו לעיל בקצרה, חלה גם על החלק בדבריו של הנתבע המתייחס לכך שמהסרטון עולה כביכול שהתובע מחפש בצורה מאיימת את בנה של עו"ד בן-ארי.

88. התובע לא חיפש בסרטון בפועל את בנה של עו"ד בן-ארי. הסרטון צולם בביתו של התובע. הנתבע צפה בו ולכן לא הייתה לו סיבה להאמין שנערך במסגרתו חיפוש בפועל. לכל היותר ניתן היה אולי לטעון בהקשר זה כי הנתבע לא הכיר כאמור את הרקע לדברי התובע בסרטון, ולכן אולי חשש מכך שהתובע יחפש את הבן בעתיד. אך מה שאמר הנתבע הוא כי מהסרטון עולה שהתובע ("עבריין בדיבור של אבדאיי") "מחפש (בלשון הווה) באופן מאיים" את בנה של עו"ד בן-ארי. על כן, חלה בענייננו החזקה בסעיף 16(ב)(1) לחוק. הנתבע גם לא נקט באמצעים סבירים על מנת להבין את ההקשר הכולל של הדברים וניתן היה לפנות בעניין זה לתובע עצמו לצורך קבלת תגובתו. על כן, החזקה חלה כאן גם מכוח סעיף 16(ב)(2) לחוק. משעה שחזקת חוסר תום הלב הקבועה בסעיף 16(ב) לחוק לא נסתרה גם בעניין זה, לא ניתן לקבל גם את הטענה לפיה חלק זה של הפרסום נעשה בתום לב.

89. המסקנה העולה מן האמור לעיל היא שהנתבע אינו יכול להישען גם על הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק.

הפיצויים להם זכאי התובע

90. משקבעתי כי הנתבע פרסם לשון הרע נגד התובע וכי לא עומדות לו הגנות האמת בפרסום ותום הלב – יש להכריע בשאלת הפיצוי לו זכאי התובע.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

91. בעת קביעת שיעור הפיצוי לו זכאי הנפגע כתוצאה מדבריו לשון הרע, על בית המשפט להתחשב בין היתר:

"בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב והסבל שהיו מנת חלקו, ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיבידואלית. אין לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים."

(רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, סעיף 17 לפסק הדין).

92. בסיכומיו מעלה הנתבע טענות אשר לשיטתו מצדיקות את הפחתת את הפיצוי לו זכאי התובע, אשר אינן קשורות לפרסום עצמו. אדון בהן כעת לפני בחינת השיקולים העוסקים בפרסום עצמו.

טענת הנתבע ביחס לפרסומים שביצע התובע נגדו

93. במסגרת נספח 1 לכתב ההגנה, צירף הנתבע שבעה פוסטים שפירסם התובע בעניינו ברשתות החברתיות. בפוסט הראשון מיום 3.11.2023, לצד תמונתו של הנתבע, כתב התובע **"גיא פלג המיץ של הזבל בערוץ הזבל אלג'זירה 12"**. בפוסט השני, מיום 9.12.2022, פירסם התובע מעין מודעה בדבר הדיון המתקרב בנוגע לבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגדו, אשר נדונה לעיל. לצד המודעה כתב התובע **"פה זה לא אירן משמרות המהפכה עובדים גיא פלג גליקמן וכן כספית"**. בפוסט השלישי, מיום 26.1.2023, מצורפת תמונה מראיון בתוכנית של אמנון לוי בו השתתפו התובע והכתב המשפטי של ערוץ 13 – מר אביעד גליקמן, ונכתב בו **"גליקמן החזיר האדום לא מפסיק להסית את הפרקליטות נגדי עלוב נפש דוחף לתפירת תיק נגדי עם בן כספית גיא פלג וגונן בן יצחק וקריים מיניסטר"**. הפוסט הרביעי נוגע לדיון בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת נגד התובע, ונכתב בו: **"יש דווח שגליקמן קבל שיתוק באצבעות היה קלדנית בבית המשפט לא הפסיק לציץ כל רגע הסית למען כתב אישום נגדי הוא וכן כספית גיא פלג ושאר כלכלבי החצר הפרקליטות. לא שומעים מהם כלום ליאת בן ארי בפעם בשנייה נזרקת מכל המדרגות בית המשפט. ואין נביחה אחת של כלכלבי החצר שום ציוץ"**. בפוסט החמישי כתב התובע: **"החלאת אדם גיא פלג לא יודע מה התרחש בשביעי לאוקטובר"**. בפוסט השישי נכתב: **"הדס קליין הגישה תלונה גונן בן יצחק רודף פרסום רק ציץ התקשורת העוינת רודפת אנשי ימין. ברשות בן כספית וכלכלבי החצר ברוך קרא קליקמן גיא פלג דרוקר הסתה ורצח אופי שלהם מובילים לכתבי אישום על רקע פוליטי כך נולד גם כתב האישום שנמחק של ליאת בן ארי"**. בפוסט השביעי כתב התובע, לצד תמונה של הנתבע במהלך סיקור

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

אייטם בעניינו של ח"כ אלמוג כהן, את הדברים הבאים: "גיא פלג גזען בזוי ופחדן מה רצית להגיד קולות של בבון".

94. אין ספק כי חלק מהפוסטים שצורפו לכתב ההגנה כאמור, משקפים פרסומים במסגרתם כינה התובע את הנתבע בכינויי גנאי קשים ("המיץ של הזבל", "משמרות המהפכה", "כלבלי חצר", "חלאת אדם", "גזען בזוי ופחדן").

95. הנתבע מבקש בעניין זה להסתמך על פסיקה במסגרתה נקבע כי בנסיבות בהן לפרסום מושא התביעה קדמו פרסומי דיבה או פרובוקציות של התובע נגד הנתבע, יכול הדבר להביא להימנעות מפסיקת פיצויים מוגברים, ואף לפסיקת פיצוי מופחת (הנתבע הסתמך בעניין זה בסיכומיו בין היתר על פסק הדין בע"א 1370/91 ל' משעור ואח' נ' חביבי, מז(1) 535, סעיפים 3-4 לפסק הדין; להלן: "עניין חביבי"; ועל פסק הדין בת"א (י-ס) 7374/02 יוסף כהן נ' אהוד אולמרט, נבו, 16.8.2004, סעיפים 25-31 לפסק הדין; להלן: "עניין אולמרט"). לטיעוני הנתבע בנקודה זו יש להוסיף כי הפסיקה הכירה באפשרות להפחית את הפיצויים להם זכאי התובע גם בגין לשון הרע שפורסמה על ידי התובע נגד הנתבע לאחר הפרסום בגינו הוגשה התביעה (שנהר, עמ' 772).

96. בגין הפרסומים האמורים מצאתי לנכון לקבוע כי הנתבע זכאי להפחתה מסוימת של סכום הפיצוי, אך לא להפחתה משמעותית; וזאת מן הסיבות הבאות:

א. הפרסומים האמורים כוללים שימוש רב בכינויי גנאי וגם מעט טענות עובדתיות כוללניות, אך כלל לא ברור אם לנתבע הייתה קמה עילת תביעה בגינם, לאור העובדה שמדובר בפרסומים שמהותם העיקרית היא הבעת דעה. לעומת פרסומים אלו, החלק בדבריו של הנתבע שבגינו הגיש התובע את תביעתו הוא עובדתי. בדבריו מושא תביעה זו התייחס הנתבע אל התובע גם כ-"מגעיל", אך התובע לא תבע אותו בגין כך.

ב. בפסיקה שאוזכרה לעיל הורו בתי המשפט על הפחתת פיצויים במקרים בהם דובר על אנשים שווי כוח פחות או יותר – בפסק הדין בעניין חביבי דובר על שני אנשי ציבור שכתבו מאמרים חריפים ביותר אחד נגד השני; ובפסק הדין בעניין אולמרט דובר על מי שהיו אז עורך מקומון "כל העיר" וראש עיריית ירושלים. קשה לגזור גזרה שווה ממקרים כאלו למקרה בו מצד אחד ניצב איש תקשורת מוכר, המחזיק בבמה ציבורית משמעותית להשמעת דבריו, לבין פעיל פוליטי שאינו נושא בתפקיד ציבורי כלשהו, שמפרסם פרסומים לגביו ברשתות החברתיות.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

ג. הנתבע עצמו לא טען כי הדברים שאמר בשידור הרדיו, בגינם הוגשה התביעה, נבעו מפרובוקציה או מדברים קודמים שכתב התובע נגדו. ממילא מדובר גם כאמור בפרסום שהחלק החשוב בו הוא עובדתי, ולא בגידוף שפורסם בתגובה לגידוף קודם.

ד. כל הפרסומים שצורפו במסגרת נספח 1 לכתב ההגנה הם פרסומים מהתקופה שלאחר הפרסום מושא התביעה. אמנם ניתן להביא בחשבון גם פרסומים כאלה בענייננו, אך בכל זאת קשה להשוות מצב דברים בו התובע פרסם פרסומים משמיצים נגד הנתבע בדיעבד, למקרה בו התובע פרסם פרסומים כאלה לפני הפרסום בגינו הגיש תביעה.

טענת הנתבע על כך שהתובע אינו זכאי לפיצוי לאור שמו הרע והתנהלותו

97. הנתבע טוען בסיכומיו כי שמו הרע של התובע ודרך הילוכו שוללים ממנו את הזכות לפיצוי בהליך זה.

98. לצורך הוכחת טענותיו, צירף הנתבע במסגרת נספח 6 לכתב הגנתו, כתבות אשר בהן התובע מואשם בכך שבמהלך הפגנות ובמסגרת סרטונים שהוציא, השמיע גידופים קשים נגד פוליטיקאים ואנשי תקשורת; בכך שתקף את אל"מ רמי מתן במהלך הפגנה; הפיץ בדיות פוגעניות; ודיבר בלשון קשה לשוטרים.

99. בהמשך להחלטתי מיום 12.5.2025, במסגרתה התרתי לנתבע להגיש פרסומים נוספים שנוצרו לאחר הגשת כתב הגנתו, הגיש הנתבע בין היתר סרטון בו נראה התובע מתעמת עם עו"ד אליעד שרגא לאחר דיון בבית המשפט העליון וקורא לעברו בין היתר **"שמאלני בוגדני"**, **"שמאלני מזהם"** ו-**"נדרוס זבלים כמוך"**; וסרטון נוסף בו הוא מתנצל בפני האלופים במילואים נועם תיבון וישראל זיו על שקרים שלשיטתו הפיץ נגדם, ובהם שקר לפיו בזמן לחימתם במחבלים באירועי ה-7 באוקטובר נעזרו בצוות צילום שצילם אותם.

100. בגין התנהלותו הנטענת מבקש הנתבע כי בכל מקרה יפסקו לטובת התובע לכל היותר **"פיצויים לבוז"** בלבד; וראו לעניין זה את שנהר בעמ' 722 לספרו; ואת דברי ב"כ הנתבע בדיון קדם המשפט בתיק מיום 12.5.2025, בהם טען בין היתר כי **"אסור לאזן בן יהודה להיכנס לבית המשפט בכלל"** וכי לתובע יש לכל היותר **"זכות לקבל חצי שקל"** (עמ' 5 ש' 36 ועמ' 19 ש' 38-39 לתמלול הפרוטוקול). את טענותיו אלו מבסס הנתבע בין היתר על פסקי הדין שניתנו בת"א (ת"א) 2313/00 **פרופ' משה צימרמן נ' ידיעות תקשורת בע"מ**, נבו, 26.8.2006 (להלן: **"עניין צימרמן"**) ובע"א (ת"א) 9606-10-22 **אמיר חצרוני נ' שידורי קשת בע"מ**, נבו, 16.3.2023 (להלן: **"עניין חצרוני"**).

101. את הדיון בטענה זו ראוי לטעמי לחלק לשני טיעונים שיש להבחין ביניהם.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

102. הטיעון הראשון הוא טיעון בהתאם לסעיף 22 לחוק איסור לשון הרע, המתיר לנתבע להביא ראיות ביחס לטענותיו בנוגע לשמו הרע של התובע. כידוע, "אם דימויו ושמו הטוב של הנפגע ממילא לא היו טובים, יקטן הנזק שגרם הפרסום ובהתאמה צריך יהיה גם להקטין את הפיצוי שייפסק בגין הנזק" (שנהר, עמ' 730). יחד עם זאת, בפסיקה נקבע גם כי ככלל אין להורות על הפחתת פיצויים כאשר העניין שבגינו יצא לתובע שם רע רחוק מדי מנושא הפרסום מושא התביעה (שנהר, עמ' 731).

103. בענייננו, הצליח הנתבע להוכיח, באמצעות הפרסומים שהגיש, כי לשמו של התובע נקשרו עוד לפני השידור מושא התביעה, פרסומים שליליים משמעותיים הקשורים להתנהלותו כפעיל פוליטי. באותם פרסומים נסקרו מקרים בהם תקף פוליטיקאים, אנשי תקשורת ושוטרים בביטויים כמו "בוגדים", "נערת ליווי", "כלב", "זקן מתועב", "מתחננגל מצפון תל אביב", "יא זבל אשפתות", "איפה הכיפה שלך יא אנטישמי", "תנגן לנו מוצרט משהו. את תאי הגזים", "זבל שמאלני, אתה בזוי וארור, שקרן". בכתבות נסקרו גם מקרה בו הפיץ התובע מידע לא נכון על כך שעו"ד בן-ארי שיקרה כשאמרה שאחותה נפטרה, במטרה לחמוק מלהופיע בבית המשפט; מקרה בו הוצא נגדו צו למניעה הטרדה מאיימת מצדה של אשתו של ח"כ זאב אלקין; ומקרה בו נטען כי תקף בהפגנה אדם אחר.

104. התובע למעשה לא התמודד עם טענות אלו באופן ענייני, וטען רק כי הן אינן רלוונטיות לתיק. אלא שמשעה שהוכח שהתובע היה ידוע לפחות ברמה מסוימת או בקרב ציבורים מסוימים, כמי שנוהג לתקוף באלימות מילולית קשה גורמים שונים, להפיץ בדיות ואף הואשם במקרה אחד בביצוע תקיפה, הרי שמן הסתם לא ניתן להשוות את הפגיעה בדימויו עקב הפרסום מושא התביעה, לפגיעה באדם שלשמו לא נקשרה התנהגות שכזו.

105. ודוק: מה שחשוב בענייננו הוא לא הדיוק העובדתי בכל טענה וטענה שמופיעה בפרסומים שהוגשו על ידי הנתבע, ואין ביכולתי כמובן להכריע בשאלת נכונותם. העובדה החשובה היא שהפרסומים משקפים, לפחות במידה מסוימת, את השם שיצא לתובע עוד לפני הפרסום מושא התביעה. במילים אחרות, הפרסומים שהגיש הנתבע בעניין אינם צריכים לשרת אותו להוכחת אמיתות המעשים המיוחסים לתובע. הם משרתים אותו לצורך הוכחת הכתמים שהיו קיימים עוד לפני השידור מושא התביעה, על תדמיתו הציבורית של התובע.

106. הפרסומים והראיות הנוספות בעניין זה קשורים כולם לטענות בדבר התנהלות התובע ככובעו כפעיל פוליטי, כך שברור שיש להם קשר לנושא הפרסום מושא התביעה בענייננו; ולא ניתן לומר כי מדובר בשם רע שיצא לתובע בהקשרים אחרים ומנותקים מן העניין.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

107. לסיכום נקודה זו – דימויו הציבורי של תובע עוד לפני השידור מיום 5.12.2022, צריך להביא להפחתת הפיצוי לו הוא זכאי.

108. יחד עם זאת, יש לזכור בהקשר זה כי תוכנה של לשון הרע שפרסם הנתבע על התובע הוא במידה רבה חמור יותר מהפרסומים הקודמים בעניינו. פרסום הקובע כי התובע הוא עבריין וכי הוא מחפש באופן מאיים את בנה של הפרקליטה הראשית במשפט ראש הממשלה, הוא פרסום שמשמעותו היא שמדובר במי שכבר הורשע במעשים פליליים, ובמי שעוסק באופן אקטיבי בניסיון איום על קרוב משפחה של פרקליט במשפט חשוב, מן הסתם על מנת לנסות לשבש את ההליך המשפטי באמצעות איומים אלו. הדברים לטעמי אינם דומים מבחינת חומרתם לפרסומים הקודמים בעניינו של התובע, שעניינם בדרך התנהלותו לפני השידור מושא התביעה.

109. הטיעון השני העולה מטענות הנתבע בנקודה זו, הוא לא טיעון עובדתי בלבד, אלא גם טיעון משפטי, על כך שלא רק שיש להפחית את הפיצוי לו זכאי התובע מפאת שמו הרע, אלא לאיין אותו לחלוטין באמצעות פסיקת "פיצויים לבוז" של לא יותר מחצי שקל. על האפשרות של בית המשפט לפסוק "פיצויים לבוז" שאינם משקפים את הנזק שנגרם לתובע, נאמר כי:

"פיצויים לבוז בסכום נומינלי או זניח הקטן משווי הנזק שנגרם, הם בבחינת סטייה מהעיקרון לפיו על הפיצויים לתקן את הנזק שגרם הפרסום. בפסיקת פיצויים לבוז, מקום בו בוצעה עוולה ונגרם נזק, יש גם קושי עקרוני שכן משמעותה היא שעל נתבע שביצע עוולה לא תוטל סנקצייה כלשהי, והימנעות מהטלת סנקצייה עשויה להיתפס כמתן הכשר לביצוע העוולה ואף לעידוד פרסומים מעוולים דומים. על רקע שיקולים אלו ולנוכח עמדתו העקרונית כי ככלל פיצויים בנזיקין צריכים לשרת את המטרה התרופתית, הסתייג השופט ברק מספיק פיצויים שכאלו".

(שנהר, עמ' 723).

110. השימוש באפשרות לפסוק לטובת תובע פיצויים לבוז בלבד, צריכה להיות שמורה למקרים קיצוניים וחריגים מאוד, אם בכלל. זאת בעיקר לאור משמעותה הפרקטית של פסיקה כזאת, שתאפשר לפרסם נגד התובע שקרים ללא סוף, תוך שלילת זכויותיו בשל כך. גם לאנשים שביצעו בעברם מעשים חמורים הרבה יותר מהמעשים שיוחסו לתובע במסגרת פעילותו הפוליטית – יש זכויות. הדבר נכון למשל ביחס לעבריינים שהורשעו בביצוע

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

עבירות חמורות, שגם להם יש זכות לכך ששמים לא יוכתם ללא סיבה טובה. הדברים נכונים במיוחד כאשר עילת התביעה נוגעת כבענייננו לטענות בדבר פרסום עובדתי שאינו אמת.

111. העניין שבפנינו בכל מקרה אינו נמנה על אותם מקרים קיצוניים וחריגים המצדיקים פסיקת פיצויים לבזו בלבד.

112. פסק הדין בעניין צימרמן אינו יכול לסייע בהקשר זה לנתבע. מדובר בפסק דין שבמסגרתו התביעה נדחתה ולא התקבלה. כך שכלל לא נפסקו בו פיצויים לבזו. בשולי פסק הדין, קבע בית המשפט בהערת אגב כי התובע באותו עניין משמיע התבטאויות קיצוניות ופרובוקטיביות במתכוון ובאופן שיטתי (שם דובר בין היתר על השוואה של חיילי צה"ל ומתנחלים לנאצים), ובכך אין פסול, שכן חופש הביטוי מאפשר זאת. אלא שמי שמשתמש בביטויים כאלה, כך נקבע, **"איננו זכאי לדרוש ממשתתפים אחרים בשיח הציבורי להימנע מלבקר את עמדותיו שלו, ואף אינו יכול לצפות מהם להשיב ללשונו המושחזת בכפפות של משי"** (סעיף 32 לפסק הדין). דברים אלו של בית המשפט אינם רלוונטיים לענייננו, שכן החלק בפרסום בגינו הוגשה התביעה בהליך זה הוא החלק בו השמיע הנתבע קביעות עובדתיות ביחס לתובע; ולא החלק בו הביע את דעתו עליו, שלא ב"כפפות של משי".

113. הדברים נכונים גם ביחס לפסק הדין בעניין חצרוני, שגם בו נדחתה התביעה לגופה; כך שגם באותו עניין לא מדובר על מקרה בו תובע זכה בתביעתו אך נפסקו לו "פיצויים לבזו". באותו עניין נדונו אמירות קשות בהן השוותה הנתבעת 2 את התובע להיטלר, בתגובה לאמירות קשות וגזעניות שלו נגד עדות המזרח. התביעה נדחתה בעיקר לאור העובדה שנקבע כי דבריה של הנתבעת 2 מהווים הבעה דעה וביקורת מותרת, גם אם חריפה ביותר, ביחס לדברים חריפים שהשמיע התובע. לאור העובדה שקבעתי בפסק הדין כי לשון הרע של הנתבע נגד התובע עניינה בפרסום עובדתי, ולא בהבעת דעה, פסק הדין אינו יכול לסייע לנתבע.

114. הנה כי כן, **אני דוחה את טענת הנתבע על כך שיש לפסוק לטובת התובע פיצויים לבזו בלבד.**

טענת הנתבע בדבר המשמעות שיש לייחס להבהרה אותה השמיע בשידור

115. הנתבע טוען בסיכומיו כי יש להפחית את הפיצוי לו זכאי התובע גם בשל העובדה שביום 11.12.2022 הבהיר בשידור כי התובע לא הורשע בפלילים (נוסח ההבהרה המלא הובא לעיל בסעיף 7 לפסק דין זה). זאת לאור ההוראה הקבועה בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע, לפיה בית המשפט רשאי להתחשב לצורך פסיקת הפיצויים גם בעובדה שהנתבע **"תיקן או הכחיש**

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

את הדבר המהווה לשון הרע... ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסויגים".

116. אין ספק כי ההבהרה בענייננו פורסמה "במקום, במידה ובדרך" שבה פורסם לשון הרע – בתוכנית רדיו נוספת אותה הנחה הנתבע באותה תחנה. היא גם פורסמה בתוך זמן קצר וגם בכך יש כדי לשרת את הנתבע. גם הסרת תיעוד השידור מיום 5.12.2022 מאתר האינטרנט של התחנה מהווה צעד שיש להתחשב בו (למרות שמן הסתם ממילא אין אנשים רבים שמאזינים לתוכניות רדיו מלאות באינטרנט שלא בשידור חי).

117. יחד עם זאת, במסגרת ההבהרה התייחס הנתבע רק לכך שהתובע אינו עבריין מורשע; אך לא הבהיר את דבריו בשידור על כך שהתובע חיפש באופן מאיים את בנה של עו"ד בן-ארי, שמצאתי כי אף הם מהווים לשון הרע שאמיתותה לא הוכחה. במקום להבהיר את דבריו בעניין זה, הנתבע למעשה חזר עליהם בלשון מעט זהירה יותר:

"לשיא הגיעו הדברים כשבן יהודה העלה סרטון שלדעתי אי אפשר שלא לראות בו סרטון מאיים על בנה של התובעת במשפט נתינה, ליאת בן-ארי, המשנה לפרקליט המדינה. מה לבנה של בן-ארי ולזירה הציבורית? מה פירוש איפה אתה שוויקי? בן יהודה נחקר באזהרה. טוב שכך. היועצת המשפטית לממשלה, גלי בהרב-מיארה, ביקשה מבית המשפט צו למניעת הטרדה מאיימת מפניו המאיימות של בן יהודה. עוד לא התקיים הדיון".

118. יתכן שהנתבע פעל בדרך בה פעל, מכיוון שבמסגרת מכתב ההתראה שנשלח מטעם בא כוחו של התובע ביום 7.12.2022, התייחס התובע אמנם לכלל הפרסום בתור פרסום מעוול, אך הדגיש את הבעייתיות המיוחדת בהתייחסות של הנתבע אליו בתור "עבריין"; וממילא לא ניסה להבהיר את ההקשר בו נאמרו הדברים בסרטון ביחס לבנה של עו"ד בן-ארי.

119. טעם נוסף לפגם בהבהרתו של הנתבע מיום 11.12.2022, נעוץ בכך שלצד ההבהרה, חזר הנתבע על דעותיו ביחס להתנהלותו של התובע, ואף סיפר למאזיניו על פרשה נוספת בה היה התובע מעורב, שבמסגרתה הואשם בכך שתקף אלוף משנה במילואים במהלך הפגנה.

120. האזנה לקטע השידור בו הבהיר הנתבע את דבריו ביחס לכך שהתובע אינו עבריין שהורשע בדין, מגלה למעשה שההבהרה עצמה משולבת בתוך שורה של אמירות שליליות הפוגעות בשמו הטוב של התובע.

121. אשר על כן, קשה לומר על ההבהרה של הנתבע בשידור מיום 11.12.2022 כי דברי ההבהרה בה "לא היו מסויגים", כדרישת סעיף 19(4) לחוק.

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

122. התובע הוא דמות ציבורית, ועל כן עומדת לנתבע כמובן הזכות המלאה להדהד את דעתו השלילית עליו ולפרסם בעניינו גם פרסומים עובדתיים שליליים, ככל שמדובר בדברים שנבדקו. אלא שכאשר איש תקשורת חושש כי דבריו בעניין מסוים הובנו שלא כפי שהתכוון שיובנו, מצופה ממנו להבהיר את הדברים, מבלי לנצל את דברי ההבהרה לטובת פגיעה נוספת בשמו הטוב של האדם שלגביו נאמרו הדברים, גם אם מדובר בפגיעה שאם הייתה נאמרת במועד אחר הייתה מוצדקת וראויה. על התנהלות מצופה זו ניתן ללמוד גם מהנוהג התקשורתי במסגרתו דברי הבהרה שכאלה מפורסמים בדרך כלל בלשון קורקטית ועניינית, מבלי להתייחס לדברים נוספים שאינם קשורים באופן ישיר להבהרה עצמה.

123. לאור כלל האמור לעיל, יש לייחס להבהרה משקל מצומצם בלבד לצורך הפחתת הפיצוי לו זכאי התובע.

השיקולים הקשורים לפרסום עצמו שאליהם יש להתייחס בבחינת גובה הפיצוי הראוי ; וסקירת פסיקה רלוונטית

124. קבעתי לעיל כי בפסיקת הפיצוי בתיק זה יש להתחשב בדימויו הציבורי של התובע עוד לפני הפרסום ; ויש להתחשב במידה מצומצמת גם בפרסומים שפרסם התובע בעניינו של הנתבע ובהבהרה אותה פרסם הנתבע ביום 11.12.2022.

125. לצד שיקולים אלו יש להביא בחשבון כמובן כי מדובר בפרסום שנעשה בכלי תקשורת גדול יחסית, ולא בפרסום שהתפוצה שלו היא מצומצמת יותר, כך שהנזק שנגרם לתובע הוא משמעותי יותר מאשר במקרים אחרים. מצד שני, להבדיל מפרסום ברשת האינטרנט, לא מדובר על פרסום שנשמר לתקופה ארוכה, וצף כל אימת שנערך חיפוש באינטרנט בנוגע לתובע, אלא בפרסום נקודתי ברדיו (התובע לא טען כי לפרסום האמור היו הדים גם ברשת האינטרנט).

126. בשקילת תוכנה וחומרתה של לשון הרע, יש להביא מצד אחד בחשבון את העובדה שמדובר בפרסום שתוכנו חמור למדי, אך מן הצד השני יש להביא בחשבון את העובדה שבמועד הפרסום התובע כבר עמד לדין פלילי בגין עבירות פליליות שיוחסו לו (שבחלקן הורשע בסופו של יום). מן הסתם, הפגיעה הטמונה בהתייחסות לאדם בתור "עברייני" היא חמורה יותר ביחס לאדם שבינו לבין הליכים פליליים אין דבר וחצי דבר, מאשר ביחס לאדם שמתנהלים נגדו שני משפטים פליליים.

127. פסק הדין היחיד שאוזכר על ידי הצדדים בעניין שיעור הפיצוי המגיע לתובע (מלבד הפסיקה אותה איזכר הנתבע בנוגע לטענתו על כך שהתובע זכאי לפיצויים לבז בלבד), הוא פסק

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

הדין בעניין שקד, שהתובע ביקש בסיכומיו ללמוד ממנו על רף המינימום לפסיקת פיצויים בתיק זה.

128. בעניין שקד נפסקו לטובת התובע פיצוי בסך של 30,000 ₪ והוצאות משפט בסך 15,000 ₪, כאשר הפיצוי לתובע נפסק בגין כותרת של כתבה שפורסמה בעניינו באתר האינטרנט news1, בה נכתב על התובע כי "העברייני אריה שקד מנסה לשוב לזירה". באותו מקרה לא עמדו לטובת הנתבעת השיקולים המצדיקים בעניינו את הפחתת הפיצוי, אשר נסקרו לעיל; אך מן הצד השני, אופיו של הפרסום בעניינו הוא חמור יותר, שכן הוא כולל לא רק התייחסות לתובע בתור "עברייני", אלא גם התייחסות אליו כמי שמחפש באופן מאיים את בנה של עו"ד בן-ארי.

129. בפסק הדין בת"א (חי') 21144-05-21 **מרדכי בליצבלאו נ' יואב ישעיהו רמתי**, נבו, 11.4.2023, דובר על תובע שהיה חבר במועצת העיר חיפה, אשר הנתבע האשים אותו בראיון ברדיו חיפה, בכך שלצורך כינוס דירקטוריון החברה העירונית הוציא מכתב שנחזה להיות גם על דעתו של חבר נוסף בדירקטוריון, תוך זיוף חתימתו של החבר הנוסף. בית המשפט קבע בפסק הדין כי הוא מקבל את טענת התובע לפיה חתימתו של החבר השני הוספה על ידי התובע למכתב בטעות ובתום לב, ואין מדובר בזיוף מכוון; ופסק לטובת התובע פיצוי בסך של 25,000 ₪ והוצאות משפט בסך של 14,000 ₪. גם באותו עניין לא עמדו לטובת הנתבע הטענות שנסקרו לעיל בגין נכון להפחית את הפיצוי שעליו לשלם; אך מן הצד השני, השוואת אופי הפרסומים מעלה כי לשון הרע בעניינו קשה יותר מאשר באותו עניין; כאשר מדובר בעניינו גם בתובע מוכר יחסית ברמה הארצית, ולא בעניין הנוגע לפוליטיקה עירונית.

130. בפסק הדין בתא"מ (י-ם) 9650-03-17 **אברהם טריגר נ' ישעיהו איצקוביץ'**, נבו, 2.4.2019, נפסקו לטובת התובע פיצוי בסך של 15,000 ₪ והוצאות משפט בסך של 5,500 ₪; וזאת בגין דברים שאמר לגביו הנתבע בראיון ברדיו "קול ברמה", במסגרתם ייחס הנתבע לתובע, עבריינות בשורה של ביטויים שונים. התביעה התקבלה למרות שמלשון השאלה שנשאל הנתבע בראיון, ובמידה מסוימת גם מגוף השאלה, ניתן היה להבין כי התובע לא הורשע אלא רק הועמד לדין. גם ביחס לפסק דין זה ניתן לומר כי לשון הרע בגינה נפסק הפיצוי היא חמורה פחות מאשר בעניינו, שכן בפרסום בעניינו הביטוי "עברייני" לא סווג, ויוחס לתובע גם מעשה של חיפוש באיומים אחר בנה של עו"ד בן-ארי. גם באותו עניין, כמו בפסקי הדין הקודמים, לא דובר על פרסום בעניינו של אדם מוכר ברמה הארצית. מן הצד השני, גם בפסק דין זה לא התקיימו מרבית הנסיבות המצדיקות בעניינו הפחתה של הפיצוי (מלבד העובדה שגם באותו מקרה דובר על תובע שבמועד הפרסום כבר עמד לדין).

בית משפט השלום בראשון לציון

תאד"מ 24-05-58476 בן יהודה נ' פלג

131. בת"א (י-ם) 39636-11-15 ברוך מאיר מרזל נ' יהודה אבידן, דובר על דברים שהשמיע הנתבע ברדיו "קול חי", בהם טען שהתובע 1 וחבריו למחנה רדפו את הרב עובדיה יוסף, בזמן קידום הסכמי אוסלו, בימים בהם מפלגת ש"ס הייתה חברה בקואליציה שקידמה אותם. בית המשפט פסק לטובת התובע 1 פיצוי בסך של 13,000 ₪ והוצאות משפט בסך 5,000 ₪. הפרסום באותו מקרה מתכתב במידה מסוימת עם הפרסום בענייננו בדבר החיפוש המאיים של התובע את בנה של עו"ד בן-ארי, אך אין בו את רכיב החומרה הנוסף שקיים בענייננו, הקשור להתייחסות לתובע בתור "עברין". מן הצד השני, גם באותו עניין לא הופחתו הפיצויים בגין נסיבות חיצוניות לפרסום.

132. בשקלול כלל הנסיבות הרלוונטיות שנסקרו לעיל ושל הסטנדרטים שהותוו בפסיקה, מצאתי לנכון לפסוק לטובת התובע פיצוי כספי בסך של 18,000 ₪ בתוספת הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך של 11,000 ₪ ש"ח.

סוף דבר

133. הנתבע ישלם לתובע סך כולל של 29,000 ₪.

134. לפני חתימת פסק הדין, אציין כי במסגרת כתב התביעה ביקש התובע גם להורות לנתבע לפרסם התנצלות והבהרה מטעמו. במסגרת סיכומיו לא חזר התובע על בקשה זו; וספק אם מדובר בסעד שניתן לתבוע בהליך בסדר מהיר (וביחס לסעד ההתנצלות, ספק רב אם ניתן לדרוש כזו גם בלי קשר לכך שמדובר בהליך בסדר דין מהיר). בכל מקרה, לאור חלוף הזמן מאז הפרסום, לאור הפיצוי שנפסק שמשיג את מטרת ההליך, לאור הפרסומים שפרסם התובע על הנתבע מאז שודר השידור מושא התביעה, ולאור הפגיעה הכרוכה בחופש הביטוי והמחשבה של הנתבע במתן סעד של הבהרה – לא מצאתי לנכון לתיתו.

ניתן היום, י"ז אלול תשפ"ו, 30 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

שלומי שניידר, שופט